

KICHAĆ (13) *vb impf*

inf kichać (3). ◇ *praes 1 sg* kichâm (3). ◇ *3 sg* kichå (3). ◇ *3 pl* kichają (1). ◇ *praet 3 sg m* kichął (1). ◇ *fut 3 sg m* będzie kichął (1). ◇ *con 3 sg m* by kichął (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Gwałtownie, z charakterystycznym odgłosem wydychać powietrze nosem skutkiem podrażnienia jego błony śluzowej; sternutare Murm, Calep, Cn; sternuere Mącz, Calep, Cn; phenisare BartBydg (13) : Murm 79; BartBydg 230; ten proch w nos wtrzykać iżby kichał FalZioł I 141d; Ale gdy iuż dobrze pobaczy że fie dziecię pokuſza/ tedy w ten czas ma pani brzemienna praczować/ kichać FalZioł V 20b, III 4a, V 13v; Cżemu ludzie kichaią. (–) Aby fie tim czyściła moc głowy wzroku GlabGad B8; RejKup r3; Sternuo, Kicham/ pârskam. Mącz 415a; Calep 1005a [2 r.].

kichać czym (2): To co tu powieda iż tá beſtyia kicha ogniem BibRadz I 288d *marg*; Ogniem chuchał/ dymâmi foſnowymi kichał KlonWor 21.

Synonim: parskać.

Formacje współrdzenne: kichnąć, odkichnąć.

Cf **KICHAJĄCY, KICHANIE**

ZCh